

Francouzský fenomén „Z“ šokuje

- CZ24 News | 29. října 2021

FRANCIE: Oči Erika Zemmoura jsou tmavě zlatohnědé, a kdo se do nich zadívá, má pocit, že padá do dvou bezedných studní. Takové uhrančivé oči jsou v osobním životě past na ženy a v politice dar boží.

Jeho jméno v arabštině značí „klakson“. Ale Zemmour je spíše zvon, který svolává spoluvěřící pojdte ke mně, nebo polnice, volající francouzský lid do zbraně, poslední bitva vzplála. Bitva o francouzskou identitu, o záchranu národa. Aux armes, citoyens, formez vos bataillons!

Tělo se Jehovovi moc nepovedlo: křehké a krátké, proto musí k většině lidí vzhlížet. Střízlík. Na protáhlém krku sedí velká oválná hlava, kde se skrývá milionový mozek s pamětí slona, neúprosně logický a analytický, vybavený encyklopedickými znalostmi, což vše dohromady z něho dělá obávaného debatéra, který ještě hledá svého přemožitele.

Pro ty, kdo nesledují francouzskou politickou scénu dost bedlivě a pravidelně se Eric Zemmour na ní objevil jako kometa. Také můžeme jeho náhlý vzestup přirovnat k rockerovi, který se stal přes noc hvězdou první velikosti jako Elvis Presley. Nebo spíše k Donaldu Trumpovi, protože jde o jev politický. Ale Zemmour se nevyjadřuje jako Trump slovníkem a stylem komiksů, nýbrž s elegancí a výmluvností pařížské intelektuální smetánky.

„Dnes máme u nás dvě civilizace, které se dělí o naši zemi. To se nikdy nestalo v historii Francie. To je vážné, velmi vážné.“

Zemmour

Erik Zemmour je zatím nedeklarovaným uchazečem o úřad francouzského prezidenta ve volbách v dubnu 2022. Podle nedávného průzkumu možných výsledků prvního kola President Macron by měl dostat 24-27% hlasů a za ním by měl být Zemmour s 17- 19%. Le Penová by získala 15-16%. Voliči zřejmě nejsou nadšeni vyhlídkou na reprízu utkání Macron vs. Le Penová, a jakmile se objeví nový aktér, jejich naděje se upřou na něho. Ale to je povrchní vysvětlení fenoménu Z.

Původem alžírský žid, třiašedesátiletý spisovatel a komentátor Zemmour napsal tucet knih o historii, politice a společnosti. Provokatér ve stylu Donalda Trumpa používá vystoupení v televizi, aby horlil bez servítku proti všem bédám sužujícím dnes Francii: muslimům, imigraci, přehnanému feminismu, zločinu a hospodářském, sociálním a kulturním úpadku země. Říká nahlas to, co si většina jeho spoluobčanů myslí potichu, nebo na co nadává u skleničky aperitivu v místním baru.

„Proč jsou kontrolováni sedmnáctkrát? Proč? Protože většina dealerů jsou černí a Arabové. Je prostě tak, taková je skutečnost.“

Zemmour

Zemmour dlouhou dobu pracoval pro konservativní list Le Figaro a prosadil se jako debatér v televizních politických kláních. Dostával pravidelně padáka v různých novinách a televizích za to, že „zašel příliš daleko.“ Antirasistické lobby ho tucetkrát pohnalo před soud, ale byl odsouzen za

„podněcování rasové nenávisti pouze ve dvou případech. Navzdory všemu pronásledování si udržel dobře placené zaměstnání v předních sdělovacích prostředcích a počet jeho příznivců neustále stoupá.

Zemmour vyložil své politické názory v knize s výmluvným titulem *Le Suicide Français*, Francouzská sebevražda, v níž podrobně popisuje rozklad francouzského národa v posledních padesáti letech. Ve zkrácené podobě zopakoval hlavní články své víry v nedávném rozhovoru se žurnalisty v Budapešti u příležitosti středoevropského summitu o demografii, který svolal Victor Orbán, a který se soustředil na otázky zmrazení imigrace a podpory porodnosti původních národů.

Ve zmíněném rozhovoru Zemmour zdůraznil bílou identitu Francie a citoval Charlese de Gaulla, který řekl, že Francouzové „jsou Evropané bílé rasy, řecké a latinské kultury, a křesťanského náboženství.“ Někteří barevní přistěhovalci a Muslimové se mohou stát francouzskými občany, dodal, kdyby ale tyto skupiny přestaly být „malou menšinou,“ národ by ztratil svoji identitu.

„V roce 2059 bude naše země napůl islámská,
v roce 2100 bude islámskou republikou.“

Zemmour

Zkušenost ukazuje, že až do dvou procent jsou muslimští přistěhovalci vnímáni jako mírumilovná menšina, která nepředstavuje žádnou hrozbu ostatním občanům. Při pěti procentech nabírají aktivisty z řad asociálních skupin, ve vězeních a z pouličních gangů a zesilují nátlak, aby prosadili svůj způsob života; kupříkladu, aby muslimské dívky mohly ve školách nosit šátek, nebo aby supermarkety prodávaly maso připravené dle muslimského obyčeje. Začínají výtržnosti, jež vedou k oboustrannému k násilí.

Kvalitativní zlom v občanském soužití nastává při deseti procentní přítomnosti, obecně považované za hranici sociální a kulturní únosnosti. Požadavky muslimů neúměrně rostou a jsou vynucovány hrozbami a násilím. Vytvářejí se no-go zóny, kde je uplatňováno muslimské právo a kam se policie neodváží, jako třeba je tomu ve Francii, Anglii, Belgii a v Německu. Od patnácti procent výše se ulice stávají válečným polem, hoří automobily a tvoří se milice džihádu.

Při dvaceti procentech je překročen práh snášenlivosti. Co to obnáší vidíme v dnešním Švédsku. Ve Stockholmu se během muslimské demonstrace síly střelelo, záchranky, policejní a hasičské vozy v některých městech musí mít neprůstřelná skla, v Malmö vládou muslimské gangy, na mnoha dalších místech dochází k teroristickým činům a odvetným akcím.

Imigrace je urychlovač islamizace, která musí být zastavena. Není jiné řešení. Neboť v konečné analýze nejde jenom o záchranu národní identity a evropské civilizace, ale o přežití bílé rasy.

Pro Zemoura je Francie vším, alfou a omegou. Jeho předci byli Sefardští Židé, kterým dekret z roku 1870 umožnil vzít si francouzské občanství. Tím se pro alžírské židy otevřely velké možnosti, protože předtím byli podrobeni místním muslimům. Jeho rodiče opustili Alžírsko v roce 1962, když si uvědomili, jaký hrozný osud jim Arabové chystají, kdyby zůstali. Heslo dne bylo „kufr nebo rakev.“ Malý Erik vyrůstal na předměstí Paříže v Seine-Saint-Denis, kde francouzští a židovští obyvatelé museli čelit náporu afro-islámského způsobu života a rostoucí zločinnosti. Pronásledování a týrání židovských dětí muslimy a černocho bylo na denním pořádku. Policie tehdy jen přihlížela, dnes je to „no go“ zóna, kde vládne šaría.

Francouzský nacionalismus Erika Zemoura je zřejmě motivován racionální etnickou obavou: co čeká

židy, až ve Francii bude většina obyvatel afro-islámského původu? Během uplynulého desetiletí muslimské teroristické akce se staly zcela banálními příhodami. Stovky a stovky obětí byly ubodány, nebo zahynuly ve výbuchu bomb a nastražených aut. Vláda a politická elita šlapou vodu, čas běží, a mezitím úrodné klíny muslimských žen dobývají Francii.

„Dejte mi pokoj s vašimi tábory imigrantů. Mohli zůstat doma.“

Zemmour

Může Zemmour zvítězit? Ve vysoké politice už došlo k několika událostem, kdy celebrity úspěšně směnili slávu za politickou moc. Příkladem budiž opět Donald Trump v USA, Beppe Grillo v Itálii, a Vladimir Zelenský na Ukrajině. Kritici říkají, že fenomén Z je jen další podfuk konservativních populistů. To je levný a neprokázaný odsudek. Vyvrací jej Zemourova nová kniha s optimistickým názvem Francie neřekla své poslední slovo (*La France n'a pas dit son dernière mot*), která obsahuje jeho rozhovory s francouzskými žurnalisty a politiky. Svědčí o tom, že Zemmour je vlastenec s vizí moderní, nezávislé, bílé Francie. Visionáři nejsou sprintéři, jsou stavěni na výdrž jako běžci na dlouhé trasy.

Co lze odůvodněně říci v této počáteční fázi volební kampaně je, že účast Zemmoura posloužila k tomu, aby tabu vlasteneckých a pro-francouzských poselství proniklo do celonárodní debaty způsobem, jaký tu nebyl od doby Jean-Marie Le Pena. Vládnoucí elita je v šoku. Zatím se ještě nestačila shodnout na scénáři, jak fenomén Z zhanobit, zesměšnit, vypískat, umlčet, a je jen otázka času, než vypustí své smečky z klece. O tom bude příští vyprávění.

Autor: Jan Vítek

Zdroj: zvedavec